

آیت الله جوادی آملی: انسان در اثر نداشتن چراغ علم، به مقصد نمی رسد

آیت الله جوادی آملی گفت: علم بدون عمل جهل است گرچه انسان بتواند کتاب بنویسد، تدریس کند یا مبتکر باشد اگر چنین وصفی به انسان نور ندهد علم نیست.

آیت الله جوادی آملی گفت: علم بدون عمل جهل است گرچه انسان بتواند کتاب بنویسد، تدریس کند یا مبتکر باشد اگر چنین وصفی به انسان نور ندهد علم نیست.

به گزارش خبرگزاری مهر مطلبی از کتاب حکمت نظری و عملی در نهج البلاغه اثر آیت الله جوادی آملی در پی می آید.

در ادعیه روزانه، انسانی از علمی که نفع و سودی برای او ندارد به خداوند متعال پناه می برد (اللهم ائی أعوذ بك من علم لا ينفع). امروزه نیز فراگیری علم نافع در اولویت انسان های بصیر و آگاه است تا بدین سبب بتوانند قله های ترقی و پیشرفت را پشت سر نهاده و به کمال برسند.

در بنان حکیم متأله آیت الله جوادی آملی، اهمیت جوشش درونی داشتن جهت نافع بودن دانش مورد تأکید قرار گرفته که در قالبی خاص و مرتبط از نظر می گذرانیم:

از بیانات بلند امیرمؤمنان، که به رسول اکرم (ص) نیز نسبت داده شد آن است که می فرماید: «العلم ینادی بالعمل»: آهنگ، ندا و دعوت علم این است که طبق آن عمل بشود. گاهی می فرماید: عالمی که از علمش بهره نمی برد شبیه جاهل، و جاهلی که در راه فراگیری و عمل کردن است شبیه عالم است.

انسان در اثر نداشتن چراغ علم، به مقصد نمی رسد، انحراف و بیراهه رفتن که کار وجودی نیست، همان نابودی علم می شود جهل؛ علم بدون عمل جهل است گرچه انسان بتواند کتاب بنویسد، تدریس کند یا مبتکر باشد اگر چنین وصفی به انسان نور ندهد علم نیست: «جهل از آن علم به بود صد بار».

علی (ع) بیانی در علم مطبوع و علم مسموع دارد که در این قسمت مؤثر است می فرماید: «العلم علمان: مطبوعٌ ومسموعٌ، ولا ینفع المسموع إذا لم یکن المطبوع»: دانش دو قسمت است بخشی از بیرون می آید و بخشی از درون می جوشد تا انسان از درون، عالم نباشد علم بیرونی نافع نیست، مکتب رفتن و در محضر استاد نشستن، کتاب خواندن و سخن آموختن تا زمانی که علم در جان انسان شکوفا نباشد و نور نتابد، سودی ندارد بلکه حجابی است بر حجاب.

تا هنگامی که از فطرت و درون، دانشی نجوشد و پرتو هوشیاری نتابد علم بیرونی در سیر انسان به جهان سرمد سودی ندارد. او باید بداند که موجود سرمدی است و این حجاب، مانع از دید جهان سرمد و فراهم کردن توشه آن است، او «مستأکل بالعلم» است و با یادگرفتن افتخار می کند اگر یاد گرفتن فخر آور شد حجاب است و جهل نه علم. تا جوشش از درون نباشد کوشش بیرونی سودی ندارد.

اگر انسان فهمید که سرمدی است و عالم شد و علمش را پیاده کرد از کرامت نفس بر خوردار خواهد شد وجانش کریم می شود، این کرامت در سایه آگاهی و عمل به آن علم است.